

SOLUL PĂCEI

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	3-50 filleri
PE JUMĂTATE AN	1-80 „
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	5— cor.

APARE :

ÎN PIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 33
TOATE SCRIBRILE LA V. BERBECA R, KÓRS-BÓKÉNY

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU“ — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

„Căutați la paserile cerului.“

(Mateiu 6, 26.)

Mântuitorul o iubea, a explica oamenilor misterile împărăției cerului prin icoane din natură. Odată vede el pre un sămănător, și îndată le arată el țarina în patru soiuri de pământ a inimei omului. Odată trece el pe lângă viile roditoare, și ele îi dau lui parabola despre butucul cel cerese și lozele lui. În capitolul nostru vorbește el despre ne folosința grijei păgânești. (v. 25—34.) Asupra lui zboară paserile așa libere, așa sprintene; așa fără de grijă; el arădică degetul, arată spre ele și zice: „Căutați paserile . . .“ Da, și paserile ne pot ținea câte odată o predică de învățătură. „Căutați paserile de sub cer.“

1. Ele au viață.

Oare nu să înțelege acestea de sine? Că de altcum nu ar putea ele sbura. Astăzi să zboară în tot cazul cu mășina numită porumb, cu cea cu două rânduri și cu Zeppelinul, dară toate acestea sunt numai o treabă sūrăcicioasă către o sburare de pasere, și chiar și acolo trebuie să fie viață activă, dacă nu are să fie sburatul fără de țintă și scop. Dară dacă noi zicem, că paserile de sub

cer au viață; atunci voim să arătăm spre gonirea cea mișcătoare, iute, veselă în sborul lor, care de multe ori este în legătură cu o ciripire, fluierare, trilare, cântare veselă. Da, acolo este viață!

Sunt paseri, cari să și văd ca paseri vii, și totuși nu au viață. Mergi într'un cabinet de naturalii, acolo șed paserile fiecare la locul ei cu cuviință. Ele au pene frumoase, și ghiare și cioc, tocmai ca paserile cele vii, și au așa ochi frumoși de sticlă, că sunt în stare, a privi neclintit la cel ce le caută. Ele toate sunt foarte drăgălașe, nu fac larmă, nu bat din aripi, nu să ceartă, și cine ar vrea să le țină o vorbire, pre acela bucuross îl ascultă, ca și când ar avea urechi de auzit, și ochi de văzut, dară ah, ele toate sunt paseri moarte — umplute! Cu cât mai altcum sunt paserile de sub cer!

Cui suntem noi asemenea, paserilor umplute sau celor vii? Este creștinătatea noastră numai o creștinătate moartă, formală sau este ea o creștinătate vie a inimei? Cui asemenea adunările noastre, unui cabinet de naturalii, unde pe lângă o regulă și frumseța acurată numai pură lipsă de viață domnește, sau unei grupă de paseri libere, cari trăiesc și cântă și glorică pre Dumnezeu? Cui asemenea comunitățile noastre, reuniunile

și ramurile noastre de misiune? Inima noastră dorește după *viață*, după viață din Dumnezeu, unde aceea lipsește, flămânzește sufletul. Iisus zice: „Eu trăiesc, și voi să trăiți.“

2. *Ele sunt libere.*

O fetiță dintr'un oraș mare, care nu ieșise nici când încă din oraș, fu odinioară pentru întâi dată condusă cu școala duminicală afară în natura liberă. Pentru întâi dată vede copila livada și pădurea verde și preste ele cerul albastru. Dară când zărește ea o pasere, care sare vesel de pe un ramure pe celalalt, strigă ea: „Oh biata pasere, dăpoi că nu are colivie!“ Dară paserea nu vrea să aibe această închisoare, aceea o face nerfericită. Deschide colivia, și cât de veselă și înălță ea în aer și cântă creatorului său cântarea sa de laudă! Dumnezeu a hotărît paserile spre libertate, libertatea e elementul lor.

Strigătul după libertate nici odată n'a fi pătruns atât de tare prin lume ca în prezent. Și dacă silinți politice și sociale și-au pus aceasta țintă în așteptare, atunci aceasta tot nu înșamnă nimic alta, ca a scoate pre diavol prin Belzebub, pânăcând oamenii rămân în despărțire și dușmanie către Dumnezeu. Omul firesc, lăncezînd în colivia poftii lumii și păcatului, poate fi numai prin deslegătorul tuturor legăturilor scăpat: „Pre cine Fiul îl face liber, este liber în adevăr,“ liber pe lângă închisoare și legături. (Iosif, Daniel, cei trei tînări în Babel, martirii.) „Sufletul nostru este scăpat, ca o pasere de lațul păsărarului; lațul s'a rupt, și noi scăpați suntem.“ (Psalm 124, 7.)

Dară oare este aceasta libertate sălbatică și nemărginită pentru pasere? Nu, ea este instinctiv legată de cuibul ei. Aceasta este casa ei. Și dacă noi am pățiți minunea scăpării în Christos, atunci zicem cu psalmistul: „Da, paserea a aflat casă, rîndunica cuib unde au depus puii lor; și eu altarele tale, Iehova, Dum-

nezeul oștirilor, regele meu și Dumnezeu meu.“ Libertate în Christos este libertate de legea păcatului și legare de legea lui Christos și de casa Domnului, care este comunitatea. (I. Tim. 3, 15.)

3. *Ele nu să îngrijesc.*

Tocmai aceasta e, pentru care face Mântuitorul atent la paseri. „Ele nu samănă, ele nu seceră, ele nu adună nimic în grînării.“ Oare nu fac ele chiar nimic și au să ne servească ca nefăcători de nimic ca exemplu? Nu. Ele fac, ce ele pot, dară și dacă nu pot ele câștiga provisiune pentru viitor, totuși sunt ele cu totul mîngăiate; în ciripirea lor nu se poate observa plîngerea, și sborul lor nici de cum nu va fi mai greuoi prin multele griji. Părintele din cer le nutrește.

„Oare nu sunteți voi mai mult ca ele?“ Oh tu inimă năcăjită și chinuită, tu privești de multe ori așa tristă în viitor, așteptările tale sunt atât de puțin promițătoare; slăbiciune, bătrineță, morb, războiu, scumpătate să așezi tot mai apăsător pe sentimentul tău desperând, cu suspinuri grele începi tu dimineața și sfârșești seara lucrul tău zilnic.

„Tu desperat și torturat,
Nu doarme-al tău Creator,
La el a privi te-nvață
Cu asta ești tu dator.“

4. *Ele să silesc în sus.*

Un domn avea un vultur tînăr într'o colivie mare. În urmă fu el apuca de compatimire și deschise ușa coliviei. Mai întiu sări animalul într'un loc mărginit încoace și încolo, iar apoi străbătu soarele prin pătura de nuori, și vulturele să sui în înălțime, spre soare.

Oh fiule alui Dumnezeu, elementul tău încă nu are să fie pământul. Asemenea unui vultur trebuie să te poți tu înălța la Dumnezeuul tău. Este că noi mergem, stăm, lucrăm, laborăm pe pământ, și totuși ar trebui să ajungă cuvântul Mântuitorului și la noi la dreptul său: „Eu nu sunt din aceasta lume, dupăcum nici

ei nu sunt din aceasta lume." Ce o deosebire este totuși între un sobol și o pasere! Ce o deosebire între un cetățan pământesc, un cetățan ceresc, care ca un înviat „caută după aceea, ce este sus"! Cât de obosit e unul, cât de fericit celalalt. „Iar petrecerea noastră este în cer.“

Mai sus în înălțime! Aceasta merge contra cugetului lumesc. Pasearea de paradiz să sboare totdeauna contra vântului, ca penele sale frumoase, gingașe să nu ajungă în disordine. Oare nu este aceasta și a celor cu cugetul ceresc obiceiul! Vulturul încă să cumpenească și chiar puterea probabilă a unei furtună, și dacă nu 'i se poate împotri, să arădică asupra lui. Fă-o și tu așa. La inima lui Iisus este adăpost. Cum să fac pentru sburător, cu cât mai sus să suie, obiectele de pe pământ tot mai mici-și mai neînsămate. Nu și pentru tine?

„Vecinicie,
In câmpie
Tu ne luminează,
Ce-i mic, mic să fie nouă
Iar ce-i mare tot mai mare,
Oh vecinicie (fericită)!”

Din Wge.

Epistola lui Pavel către Efeseni.

Continuare.

De H. Meyer.

Cap. 3, 2: „După ce ați arătat de dregătorie harului lui Dumnezeu, care mi s'a dat pentru voi.“ Mântuirea pentru lumea pierdută — puțința mântuirii omeniei de mânia lui Dumnezeu, nepedepsirea ei după păcatele ei și scăparea ei de judecata și moartea vecinică, — grațiarea și redobândirea ei pentru Dumnezeu, crearea ei din nou și împărtășirea ei în natura dumnezească, a vieții și ființei dumnezească, reșezarea ei în dreptul înfieri lui Dumnezeu și împărtășirea ei în viața vecinică și a

măririi lui Dumnezeu (Luca 15, 24. 27.) — *a câștigat Iisus*. Dară ca ea în fapt să se și împărtășească de aceasta mântuire scumpă, la aceea are lipsă de lucrul cel mare a sf. Spirit: prin el trebuie să fie ea luminată și adusă la cunoștința de Dumnezeu și de sine, — a stărei ei pierdută pentru Dumnezeu, și a demnității sale de pierzare și a pierzării sale spre moarte, și tot așa și spre cunoștința mântuirii sale, a rescumpărării prin Christos, și a harului său vecinic. Prin el trebuie să fie ea condusă la pocăință, la Dumnezeu și la credința în Christos, să fie din nou creați, făcuți ca fi ai lui Dumnezeu, lui sfințiți, și creșcuți pentru Dumnezeu și spre viața vecinică.

Iar Spiritul sfânt face lucrul său prin cuvântul său, — prin aceia, prin cari el lăasă să fie cuvântul său scris și vestit (II. Petru 1, 16—21), și prin aceia, prin cari el și acum îl vestește și vorbește către oameni (Ebr. 3, 7—8). Intre toți servii cei chemați, ordinați și însărcinați ai lui Dumnezeu la evanghelie, ocupă Pavel o poziție serioasă (Rnm. 1, 1; Gal. 1, 15—16; 2, 7—9; Col. 1, 23; I. Cor. 15, 10). Acești apostoli și servi (sclavi) ai lui Iisus Christos prin voia lui Dumnezeu (Efes. 1, 1.), nu sunt unelte neștiute a sf. Spirit, fără de cunoștința, cugetul, planul și scopul serviciului lor, — ei sunt binecunoscuți de cauza întregă a serviciului lor și toate scopurile lui, întreaga evanghelie, întregul conținut a soliei lor și întregul mod a serviciului lor. Apostolul repetând aduce la iveală, ce descoperire înaltă are dela Dumnezeu despre planul său vecinic cu oamenii, despre planul cel bogat a iubirii lui cu ei și despre mărimea și mărirea mântuirii sale pregătită pentru ei, — despre destinația lor cea înaltă, la care el i-a creat după chipul său și la care el încă după adâncă lor cădere, și dincontra aceleia, prin rescumpărarea făcută prin Christos, voinște să-i aducă și-i aduce. (II. Cor. 1, 9—16;

Efes. 3, 2—11; 1, 9—10; Col. 1, 25—29.) El e bine informat despre planurile cele mari și sfinte ale iubirei lui Dumnezeu cu aleșii săi. El știe hotărît și punctual despre alegerea lor spre înfiere, și despre destinațiunea lor vecinică spre mărire înaintea întemeierii lumii. El știe cum, și pe ce bază s'a făcut aceasta alege-re, și cum și în ce mod, și la ce va îndeplini el aceste intențiuni. (Cap. 1, 2—12.) Și el nu știe numai prin descoperiri dumnezești toate aceste cugete dumnezești, ca toată propunerea sa cu aleșii săi, ca toată hotărîrea sfatului său spre mântuirea și fericirea lor și bucuria în el și la el, și cum va realiza și îndeplini toate, — lui 'i s'a dat și privilegiul cel mare și plin de respundere, dară și foarte prețios și binecuvântat a *conlucrării* la toate acestea. (Col. 1, 25—29.) Lui 'i s'a încredințat un serviciu mare, de nespusă însămnătate la evanghelie pentru aleșii lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a chîmăat și așezat pre el ca îngrijitor a bunurilor mari de mântuire și binecuvântări cerești pentru comunitatea sa, a aleșilor și i-a dat la aceasta o judecată ce întrece toată măsura omenescă în cugetele iubirei sale și în planurile mântuirii sale și *cum* va realiza el acelea cu totul. Așa l-a așezat Dumnezeu în poziția, a împărți bine cuvântul adevărului și a învăța și pre alții. (II. Tim. 2, 16.)

Apostolul o ține ca important, ca aceia, cărora el are și voiește a servi cu evanghelia, să știe despre oficiul harului lui D-zeu primit dela Dumnezeu pentru ei. El și-o propune, că și Efesenii sunt deja așa știutori, și le-o amintește.

V. 3: „Că prin descoperire mi-a făcut cunoscut misterul; precum am scris deja pe scurt.“ Nu sunt lucruri și învățături dela sine compuse, pre cari el le scrie comunităților sale și cetitorilor săi; și nici nu sunt învățături și teorii, înțelesuri și păreri primite dela oameni, sau dela școli omenești, ci numai des-

coperiri neamăgitoare ale lui Dumnezeu. El nici nu învață esplîcările proprii, sau a altor oameni despre adevărurile dumnezești, ci numai aceea, ce lui în aceea privință 'i s'a descoperit de însăși Dumnezeu prin Spiritul său. (Marc 4, 34; Luca 24, 27; II. Petru 1, 20.) — Aceea, ce el are a vesti, a învăța și a predica, e misteriu dumnezeesc, care nimenia, nici un om și nici un înger nu o putea ști, ori gîndi dela sine, și pentru aceea n'a ajuns nici când în inima unui om, sau ar fi putut ajunge. (I. Cor. 2, 9.)

Ce este evanghelia despre Iisus Christos și mila lui Dumnezeu în Christos, ce ea țintește și vrea să ajungă, ce poate și vrea să facă mila lui Dumnezeu cu păcătoșii; ce și cine sunt aleșii săi de natură, și la ce i-a hotărît el; care este chîmărea lor măreață și vecinică, care va fi poziția lor în împărăția lui Dumnezeu și în stăpînirea lui; — ce și pregătît el pentru ei și le va da, și cum îi va pregăti el pentru poșederea și gustarea tuturor măririlor și a fericirilor lui Dumnezeu; — cunoștința comunității lui Dumnezeu, a miresei lui Christos, a corpului său, pregătirea și poziția ei vecinică și mărirea ei vecinică în el, cu el și la el, — acestea sunt toate lucruri din cari, fără ca prin el însăși, nimic în inima oarecărui om, (și fie el cel mai învățat, mai înțelept, mai pățit, mai echitabil, mai adînc cugetător) nu a venit, nici poate veni sau va veni. Toate câte oamenii au să știe despre cugetările lui Dumnezeu și planurile lui Dumnezeu, și lucrul lui D-zeu pentru ei și în ei și cu ei și prin ei, trebuie el însăși să le descopere. Toate acestea le-a spus Dumnezeu profetilor și prin ei nouă, Christos apostolilor săi și prin ei nouă cât mai clar.

V. 4: „Din care cetînd, puteți cunoaște înțelegerea mea în misterul lui Christos.“ Nimic nu-i omului așa lipsă să știe, ca mistierile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu are nici un

misteriu, care noi nu ar trebui să știm. Din contra, el vrea, ca noi toți să le știm și să dobândim privire în ele, ca să le cunoaștem și înțelegem și să le primim în inima și în credința și în iubirea și în sămțământul și în întreaga noastră viață și ființă, să ne încredem în ele și să regulăm întreaga noastră viață după ele. Da, de acolo atârnă toate, ca noi cu toți să le știm bine și să le primim cu totul în inima și viața noastră, ca noi tot mai mult să le înțelegem și tot mai deplină și tot mai sigură privire să avem în ele; ca ele să hotărască întreaga noastră gândire și voire, sămțire și dorință, — cugețare și silință, lucrare și nelucrare, și să stăpânească mintea noastră; — ca nimic, ce ar fi împotriva misterior lui Dumnezeu, intențiilor și cugețarilor și lucrării lui, să nu afe loc în inima noastră, sau ar putea fi activ.

Este clar, că cel ce voiește a învăța pre alții mistierile lui Dumnezeu, a-i introduce în ele, a le aduce aproape înțelesului lor, a i face siguri de ele, și ar duce la primirea și crederea și ascultarea lor, însuși trebuie să aibe deplina lor înțelegere și a avea cea mai clară privire în ele, a fi pe deplin sigur de ale, și însuși întreg și în toate, în întreaga sa viață și ființă, lucrare și lăsare, voință și dorință, căutare și cercare să stee sub înfrurirea lor, și cunoștința lui trebuie în toate acelea să se descoperă. Pentru aceea i-a fost și apostolului Pavel dorința, ca Efesenii, precum și toți ascultătorii și cetitorii săi, să fie pe deplin convinși despre aceea, că lui "i este prin deseoperire dumnezească minte dumnezească și claritate dumnezească și cunoștință dumnezească în mistierul lui Dumnezeu și alui Christos; și că și el toate acestea însăși le-a luat cât mai pe deplin în inima și viața sa. (Continuăm).

„Russellismul“ și doctrinele sale rătăcitoare.

De A. P. Mihm.

(Continuare.)

Ca să esplice dispărerea corpului celui crucificat alui Iisus, afirmă Russellismul: „Corpul cel omenesc a Domnului nostru fu în mod supranatural îndepărtat din mormânt. Că oare desfăcutu-s'a el în gas, sau este altundeva păstrat ca o suvenir grandioasă a iubirei lui Dumnezeu, a supunerii lui Christos și rescumpărarea noastră, aceea nimenea nu știe. Noi nu știm, ce s'a făcut cu corpul lui Iisus.“

Iar dacă cineva replică, că Iisus s'a arătat învățăcelilor săi după moartea sa în corp, atunci sună respunsul acestei direcțiune: „Corpul, în care Iisus s'a arătat învățăcelilor săi, a fost numai o materializare (încorporare), creat pentru aceea clipă, apoi fu el iarăși desfăcut în aer rar.“ Când fu Iisus înviat spre viață prin puterea Părintului, n'a fost spre existență omenească (human existence). El nu mai era omul Iisus Christos. Ba chiar să încumătă a spune, că îmbrăcămintea, care o purta Iisus la arătarea sa, a fost în mod minunat pentru aceea ocasiune creată.

Așa afirmări defăimătoare și ne-bune sunt în adevăr încă din aerul rar apucate, sau însuflete de principele, care domnește în aer. (Efes. 2, 2.) În sf. Scriptură nu să află nici o așa întemeiere. Aici zice Iisus către Iudei: „Stricați acest templu, și în trei zile îl voi rădica.“ (Ioan 2, 19.) Evangelistul adaugă lămurit: „El vorbi despre templul corpului său.“ (Ioan 2, 21.) Evangelistul Luca ne raportează, cum să spăriară învățăceii lui Iisus la arătarea învățătorului lor în înția zi de Paști, să temură și gândiră, că ar vedea un Spirit, și cum apoi Iisus spre corigarea lor le zise: „Vedeți mânele și picioarele mele, că însu-mi eu sunt; pipăți-mă și vedeți, că Spiritul nu are carne și oase, precum ve-

„Drept aceea fiți următori lui Dumnezeu, ca copii iubii. (Efes. 5, 1.)

deși că am eu.“ Și când învățăceii nu credeau încă de bucurie și să mirară, a cerut Domnul ceva de mâncat dela ei. Și când îi dădură ceva pește fript și din fagur, le luă și mănca înaintea lor. Luca 24, 36—43; vezi și Ioan 19, 25—28.)

Aici avem noi declararea Domnului, că corpul, în care el li s'a arătat, a fost același, în care el murise, și că acest corp odinioară crucificat acum este unit cu el. Și despre acest corp, pre care învățăceii îl văzură cu ochii lor și l-au pipăit cu mânele lor, poate „Millennial Dawn“ cu îndrăzneală a afirma: „Noi nu știm, ce s'a făcut cu el!“

Russellismul e cu aceasta și învățătura lui Pavel în capitolul cel mare despre înviere, I. Cor. 15, deadreptul împotriva. În acela capitol să întorc toate pe după faptul fundamental a învierii literală alui Iisus. Dacă Christos n'a înviat, atunci cade creștinătatea ca sistem supranatural și creștinii sunt cei mai mișei ca toți oamenii, cei mai înfricoșat amăgiți.

Russellismul învață rățăcit:

5. Iisus numai după învierea sa deveni dumnezeesc.

Christosul crucei fu în moartea sa distrus. Dară după aceasta distrugere totală a omenimei sale fu Domnul nostru iarăși creat, nu ca om, ci spre starea sa de mai înainte ca ființă nevizibilă spirituală. Ca resplată pentru ascultarea sa deplină fu el după moartea sa la învierea, sau recrearea sa arădicat la *Dumnezeire*. Deja la botezul său, care a simbolizat consacarea sa spre moarte, a căpătat Iisus arvuna moștenirii naturii sale dumnezești. Dară numai după ce el în fapt îndeplini aceasta consacrare și a jertfit natura sa omenească până la moarte, fu Domnul nostru Iisus pe deplin împărtășit în natura dumnezească.

Deși Russellii caută pentru aceasta doctrină singulară a atrage citatul Filip. 2, 9, totuși nu există spre dovedirea ei nici un temei scriptural.

Nu-i iertat să scoatem un sângur vers din conexiunea sa, ci citatul întreg Filipeni 2, 5—11 observat, care, după cum spune Stier la cale, „una din cele mai importante și mai decizătoare declarațiuni a apostolului despre dumnezeasca și omeneasca natură în Christos.“ Trei exprimări pășesc aici în frunte, adecă *Chipul lui Dumnezeu* (v. 6.), a semnala natura lui adevărată Dumnezească; *chip de serv* (v. 7), semnând natura lui adevărat omenească; *asămănarea oamenilor* (v. 7, Luther: „asemenea ca alt om“), semnând esteriorul naturii sale omenești. *Chipul*, modul aparerei să schimbă în devenirea ca om, dară nu persoana. Iisus nu deveni Dumnezeu și nu puttea deveni Dumnezeu la înălțarea lui, că el a fost Dumnezeu din vecinicie. Dumnezeu în general nu poate înălța o creatură, a deveni Dumnezeu, că ființa dumnezească e incomunicabilă. Christos nu s'a desbrăcat de natura sa dumnezească, că aceea era cu neputințe, ci el s'a deșertat pre sine de mărirea și privilegiile Dumnezeirii sale, el s'a deșertat pre sine de poseserea și folosirea puterilor și preferințelor sale dumnezești, precând a luat chip de serv. Lightfoot în esplicarea sa despre epistola către Filipeni, o autoritate în general recunoscută, zice, exprimarea: „Care era chipul lui Dumnezeu.“ (Filip. 2, 6-en morphe theon uparchon), este o piesă contrară sau duplicat exact a locului Ioan 1, 1. Christos a fost înaintea înjosirii sale în chip dumnezeesc.

Este că se spune despre credincioși, ca ei să fie părtași dumnezeștei naturi (II. Petru 1, 4.), dară aceasta nu înșămnează după *substanță* sau *ființă*, ci după calitate, stare, însușire. Comunațiunea cu acest loc arată, că împărtășirea în natura dumnezească are înșămnețata: a deveni părtaș-sfințeniei dumnezești. (Continuăm.)

Pavel zise la Gal. 4, 11: „Mă tem de voi, ca nu cumva înzădar să mă fiu ostenit la voi.“

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

Patru soruțe brune.

(Istorie adevărată.)

În India sudică a locuit nainte cu cinci ani o familie fruntașă hinduană într'un oraș: tata, mama și patru copii. Erau oameni avuți și nu au cunoscut griji. O durere aveau, că Dumnezeu nu i-a cinstit cu vr'un fiu, ci cu patru fete. Nu după multă vreme ajunse pre familia cea fericită o mare lovitură. Boală epidemică ajunse în oraș, care a pretins multe victime; și tata celor patru fetițe căpătă boala cea ucizătoare și muri. Biata mamă, plină de frică și bănat, că și ea va căpătă cu copilele ei boala, într'o noapte fugi din oraș.

Că până unde ajunse, nu știm; copilele așa zic: „Am trecut preste munți și colini. În sfârșit ne odihnim într'un sat. Aici ne-a ajuns cea mai mare lovitură.“ Și mama lor muri dintr'odată, și așa rămaseră sângure și orfane într'o țară streină, unde nimene nu le cunoștea.

Satul avea o gară; copilele meraseră acolo și șezură în gară. Deoarece șeful garei era om prietenos, și văzu, că sunt fără de patrie și nimene nu este cu ele, care s'ar fi îngrijit de ele, le-a îngăduit, să rămână acolo, dacă să poartă bine și nu vor fi nimenui de sarcină.

Cea mai mică nu era încă de un an și Verama, cea mai mare, abea era de nouă ani. Trei ani întregi au petrecut copilele în gară și s'au susținut pre sine.

De două ori pe zi trecea trenul de poștă între Wadi și Madras prin sat; cu acele ocațiuni copilele jucau și cântau spre distracția călătorilor ce

petreceau în gară, dela cari fură împărțite în milostenie. Dacă aveau puține bani, Verama cumpăra lapte, pentru sora cea mai mică, iar pentru celelalte și pentru ea orez, ceea ce ea sângură a și pregătit. Cu sosirea vremei mai friguroasă găsiră ele scut într'un șopru vechiu. Oamenii le lăsară în pace, nu le făcură rău, dară nici nu le aveau grija. Nici un prieten, un ajutător nu aveau, care să se fie îngrijit de ele, numai Domnul, Dumnezeuul nostru, pre care nu-l cunoșteau încă.

Într'o zi, când trenul stătu în gară, sorele, ca de obicei, veniră fuga, au jucat, au cântat și au cerșit. Cea mai mică, care era acum de patru ani, stătu înaintea ușii unei secțiune, în care ședea un domn bătrîn, hinduan prietenos, întinse mâna ei spre el și zise astfel: „Rogu-te, iubite d-te, sunt foarte flămândă, rogu-te dă-mi oareceva, ca să-mi pot cumpăra orez.“

În India sunt așa mulți cerșitorii, că dacă ar voi omul să dea la fiecare oareceva, cu grabă ar putea și el sângur merge la cerșit.

Hinduanul de pe tren așa crezu, că fetița vrea să-l înșele, sărăcia ei nu-i adevărată. El îi respunse: „Du-te acasă copilă, la mama ta și cere orez, dară nu veni aici a cerși!“

„Micuța ținti tristă la el ochii ei și zise: „Ah, iubite d-le, uici tată, nici mamă nici casă nu am. Eu și trei surori a mele tot aici petrecem în gară.“

Domnul cel bătrîn căută o clipă uimit la ea, în sfârșit zise: „Dacă aceea e așa, grăbește-te și chiamă aici pre sora mai mare.“

Thanum (numele micuței) cât de iute numai putea fugi, a alergat și a dus cu sine pre Verama, sora ei mai bătrînă. La întrebările d-lui bătrîn a istorisit ea istoria lor tristă, care ascultă cu atențiune cuvintele copilei și 'i s'au întipărit adânc în inimă. Cu durere trenul nu putea petrece mult în gară. Iute aruncă el o mână de bani de aramă micuțelor, apoi continuă trenul calea sa. Copilele adunară banii mărunți, au cumpărat orezul, îl ferseră și-l consumară ca de obicei, negândind la aceea, că vor mai auzi v'odată despre d-l cel bătrîn hinduan.

Iar domnul (un om nobil), n'a uitat de cele patru copile. Multă vreme a trăit într'un oraș hinduan, făcând mult bine, prin care a ajuns înaintea oamenilor în cea mai mare iubire și onoare. Când a lăsat orașul, au venit mulți și i-au mulțămuit tot binele, ce a făcut cu ei. El numai aceea a respuns: „Eu nu sunt vrednic de mulțămuită; dacă intratăta ați cunoaște inima mea rea, ca eu, de sigur nu ați vorbi așa către mine. Iar ce totuși este bun în mine, aceea numai creșterei mele o pot mulțămii, care am dobândit-o în scoala de misiune din Madras și prin exemplul cel bun a învățătorilor creștini.“

Pre acest om l-a condus Dumnezeu la cele patru fetițe. Pe când el călători mai departe, tot gândea la cele patru orfane, pre cari le văzu mai nainte înaintea sa. El își închipui înaintea ochilor multele piericoale, căroră sunt espuse copilele, dacă rămân și mai departe în gară fără de scut. S'a hotărît dară în sine, că va face toate, câte 'i stau în putere, ca să le fie spre ajutor.

Ajungând la locuința sa de acuma, îndată a scris șefului garei și a întrebă de el, că adevărată e istoria Veramei. Acela respuns l-a căpătat, că după cum o știe așa stă lucrul, cum 'i l-a istorisit Verama și a adăugat, că s'ar bucura, dacă s'ar întâmpla ceva cu copilele, că cresc și nu pot rămânea mai departe fără de creștere. Apoi s'a întors către antistele comu-

nei și l-a întrebă, că oare lăsa-va lui cele patru fetițe, el se va îngriji de creșterea lor. Numele lui era cunoscut în întreagă India de sud, pentru aceea antistele comunei a concepat o scrisoare, în care i-a lăsat lui cele patru copile. După scurtă vreme merse după ele, le-a luat în casa sa și le-a purtat grija.

Dară iacă, s'a ivit o greutate nouă. Adecă bieteles copile au fost din rang fruntaș, dară în starea lor părăsită în gară, nici când n'au ținut legile cele aspre, cari le-a prescriis religia păgână rangului lor înalt. Pentru aceasta fură respinse din rangul brahman. Nimenui nu-i era iertat a se apropia de ele, nimenea nu s'a putut înțelege cu ele, dacă nu voiau, ca și ei să fie respinși, așadară aceasta și mai tare a crescut mizeria lor.

În aceasta lipsă a lor d-l cel bătrîn și-a adus aminte de aceea, ce binecuvântare a fost odinioară pentru el cercetarea școlei creștine. El a dorit, ca copilele să devină creștine, iar nu să stee respinse afară. S'a dus dară la un missionar, care locuia în Madras, i-a spus istoria celor patru copile și-l întrebă, că primește-le la învățătură.

Missionarul a fost gata a le primi, dară numai cu aceea condiție, dacă vor fi creștine.

Așa ajunseră ele într'o zi în înștitul creștinesc de creștere. În săptămânile cele dintii au cauzat ele multe gânduri missionarilor. Dapoi că ele crescuseră fără de toată disciplina și educațiunea, purtare bună de sine nu au cunoscut, ba încă purtarea lor a fost îndrăzneată și închipuită. Mai mare contrast nici nu s'ar putea afla față de ceilalți elevi binecrescuți de creștini. S'au suit pe arbori, pe acoperisul verandelor și pe tot locul cu cea mai necrezută încumătate, așa, că supraveghiătoarea zise într'o zi: „Dacă aceste copile și mai departe rămân aici, nu pot lua pe mine nici o răspundere.“

Dară nu preste mult a trecut o schimbare minunată preste copile.

În fiecare Duminică au cercetat ele pre unchiul cel bun și bătrîn și mîntuitorul lor, că purtarea lor s'a îndreptat. Așa zise într'o zi: „Cum s'au schimbat copilele! Nici nu le poți cunoaște. Nici odată 'nu ași fi ținut-o cu puțință, că vor trece prin așa schimbare. Ce poate fi cauza la aceasta?”

Nu era greu de ghicit. Nainte a ajuns copilele la misiune, nu auziră nici când despre Iisus. Aici îl cunoscuseră. La început au arătat puțin interes către religiunea creștină. Mai ales au înțeles aceea cu greu, că s'ar putea conversa cu un Dumnezeu nevezibil, aceasta a umplut cugetele lor cu uimire. Dară cu vremea au ascultat bucurosi istoriile cele sfinte ale bibliei. Cu ințetul să lumineze inima lor mică întunecoasă, au început a iubi pre Iisus și nu s'au urît a asculta istoriile despre lucrările și minunile lui. Și întrebările lor au fost minunate.

Într'o zi, când lipea învățătorul tablele la cateva biblie de școală, cari s'au stricat de multa folosință, întrebă Thanum de el: „Amma, ce fel de biblie are bunul Dumnezeu în cer? E cu table negre, cum e și a ta, sau așa, după cum noi le avem în școală?”

Cu vremea să înduplicare copilele, ca în fiecare seară plecându-se pe genunchi să se roage la olaltă înainte a se culca.

Într'o dimineață Gungana (a doua soră) a cuprins mai nainte mărimea iubirei lui Iisus. Era puținul surdă și nu putea toate așa iute cuprinde, ținând în mână o carte deschisă alerga la învățătoarea ei. Cartea a conținut istoriile vieții lui Iisus și icoana, pre care o căută Gungana, a arătat crucificarea lui Iisus. Ea era spăriată, și arătând spre icoană, întrebă ea: „Ce înșămnează aceasta?”

Învățătoarea întrebă de fetele mai mari, cari i-au istorisit, că oamenii nemiloși au bătut în mîni și picioarele lui Iisus cuie și răstignindu-l pe cruce l-au ucis.

La aceasta întrebă fetița: „Aceea nu poate fi adevăr, că tu mi-ai spus, că el a fost bun și prietenos către toți, încă și către femei și văduve, așadară nu l-a putut pre el nimene ucide. Spune-mi, ce înșămnează aceasta icoană.”

Învățătoarea atrase fetița către sine cu iubire și i-a explicat, că nu numai aceia oameni nemiloși au crucificat pre Iisus, ci înainte de toate și păcatele noastre au cauzat moartea lui și toate acestea le-a suferit Iisus pentru aceea, ca să ne mîntuiască de păcatele noastre.

Acuma erumpse ea în plîns amar și zise: „Oh, eu iubesc pre Iisus! Eu iubesc pre Iisus!”

Aceasta a fost înția exprimare a iubirei ei către acela, care muri pentru ea și a fost în anii părăsirei ei scutul ei. Multă vreme nu să putu despărți de aceasta carte. Noaptea o punea sub cap și când era trezită, totdeauna o purta pe braț. Iar dacă era nespusă și neascultătoare, numai aceea trebuia să i se amintească, că păcatele ei au răstignit pre Iisus — și îndată s'a supus.

La Crăciun, când împărțiră darurile de Crăciun, întrebă de Gungana: „Spune, unde-i mai frumos, aici la noi sau în sat, unde ați fost înca la crăciunul trecut.

„Oh”, era răspunsul, „aici e cu mult mai frumos; că în satul, unde eram, n'a fost Dumnezeu!”

„Da”, răspunseră, „dară au fost mulți idoli și ați umblat și voi la biserică și v'ați închinat la idoli.”

„Da, aceea am făcut; dară idolii au fost numai din lemn și de piatră făcuți și nu au putut asculta rugăciunile noastre. Dară acuma am învățat a ne ruga: „Tatăl nostru, care ești în ceruri!”

Inima învățătoarei a fost plină de bucurie mare, când au cântat copiii cântările crăciunului. A dat mulțămită Domnului, că și pre aceste biete oițe le-a condus la turma sa și că cunosc glasul păstorului lor celui bun. Au și rămas la el până în ziua de astăzi.

Oh, voi copii iubiți, cari aveți părinți temători de Dumnezeu, oare să vă întrecă acești copii de păgâni? Așa mă tem, că pre mulți îi întrec!

Tristă descoperire.

Henric a fost fiul unor părinți temători de Dumnezeu, cari s'au silit a împărtăși pre copiii lor în cea mai bună creștere și s'au ostenit la aceea, că să devină oameni folositori, cinstiți. Henric a fost favoritul lor și aceea nădejde i-a nutrit, că va ocupa un loc fruntaș pe pământ.

Purtarea lui și dovedi aceea, că până când petrecea acasă, nu a îngăduit poftelor sale după mărime și mărime, că cuvintele îndemnătoare ale părinților îl rețineau de acolo. Dară veni timpul, când ajunse departe de acasă. A ajuns între așa oameni, acărora unică dorință numai din aceea stătea, ca să cheltuiască banii lor cât mai iute pe haine frumoase și pe petreceri. Nu putea să se opună ispitei, așadară să lăsă tras în virtejul bucuriei lumești. Era frumos și cult, între tînări și dame își găsi destui prieteni, dară numai până atunci, până avea bani. Cu încetul părăsi serviciurile dumnezeiești, literatura cea bună o schimbă cu rea. A început împrumutarea banilor, ca să poată fi la fiecare petrecere de față. S'a amestecat în datorii, într'atăta, că nu le putea plăti. A fost într'o prăvălie mare aplicat și umblau mulți bani zilnic prin mânele lui. Odată apropiindu-se ispititorul de el, zise cu cuvinte ademinitoare: „Ajută-te afară! Odată-i încă nimic, și așa nu o iau în samă!“ Și oh, nenorocitul tînăr a îngăduit cuvintelor ispititorului! Nu o observară, așadară din nou și din nou își ajută, cu aceea hotărîre tare, că iarăși va pune banii napoi. Dară la aceea n'a ajuns rîndul. În sfârșit îl presupuseră, îl observară aspru și descoperiră lotrul. Întia epistolă, care după multă vreme căpătără părinții dela fiul lor, din închisoare a ajuns, scrisă între

lacrimi amare. Putem gândi mizeria oamenilor buni și chinurile revederii.

Luăți-vă pildă din acest caz, care îl istorisim aici. Dacă părăsiți casa părintească, duceți cu voi următoarele învățăături și gândiți neîncetat la ele:

1. La care îl dor dinții după mai mulți bani, decât el câștigă, din acela va fi făcător de datorii și lotru.

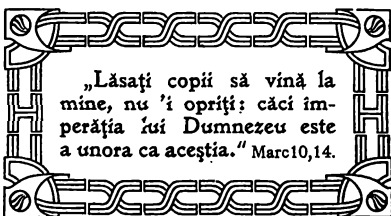
2. A face și nu a te lăuda — așa va fi din tine bărbat.

3. Pre așa prieteni, cari nu iubesc biserica și cărțile bune, să-l încunjuri.

4. Dumnezeu întotdeauna ne vede pre noi și la fiecare îi respălătește după faptele sale.

Credința — o lumină.

Credința e pentru suflet o lumină luminoasă, dară o lumină, care numai la datorință luminează, nu la faptele sau rezultatele îndeplinite. Ea ne spune nouă, ce avem acum a face, dară nu ne spune ce va urma, și corespunzând la aceasta ne luminează ea pentru cel mai de aproape paș, care avem a-l face. Și dacă noi acest paș facem sub conducerea credinței celei vii, atunci noi înaintăm în țara, unde ne încunjură umbră și întunec din toate părțile. Noi de multe ori nu știm, ca Abraam, că unde mergem, numai că Dumnezeu este la noi, aceea știm. Dară pe lângă întunerecul pămăntese umblăm și trăim noi în lumina lui Dumnezeu. Este calea spre viața binecuvîntată și măreață, cât de misterioasă s'ar și părea ochiului omenesc.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 23 Septembrie.

38. Ospățul lui Belșazzar.

Daniel 5, 1—17.

Cuvânt de aur: „Mândria merge înaintea dărăpănării, și măreția înaintea căderii.” Prov. 16, 18.

Belșazzar un rege ușuratic, până-când vrăjmașul era în apropierea cetății, el își găsește vreme a petrece în beție și idololatrie; în loc a se umili înaintea viului Dumnezeu, el îl desprețuiește. I-a și venit răspunsul în față, dară nici de cum n'a fost îndestulat cu mângăierile cele slabe. Când își găsi omul, pre Daniil, care îi dădu deslușire despre scrisoarea cea enigmatică nu multă îi era domnia. În cea mai scurtă vreme îi veni resplata dumnezească: pedeapsa. Așa o pățesc toți cei ce nesocotesc sfatul lui Dumnezeu. Noi să ne învățăm, a nu ne mândri și a ne feri de beție în care este desfrinare.

Duminecă, în 30 Septembrie.

39. Daniil în groapa leilor.

Daniil 6, 1—28.

Cuvânt de aur: „Îngerul lui Iehova tăbărește în jurul celor ce se tem de dânsul, și-i mântue.” Ps. 34, 8.

Daniil, un serv iubit al lui Dumnezeu, avu nu numai zile bune ca om mare în țară, ci trebuia să guste și rele, și încă din partea consoților săi, a acelora, cari îl pismuiau, că el era plăcut regelui. Ei caută cauză, dară nu găsesc. Acuma vine proba credinței, și el stă și aceasta, și dacă să pare vrăjmașilor săi, că ei au învins, dară seara mâne plânsul și dimineață scoală bucuria. Daniil și în groapa leilor să află în siguranță. Dela Daniil și noi putem învăța, a ne încrede tare în Dumnezeu, chiar și în vremea de probă a fi statornici;

ba atunci a ne arunca cu totul pe brațele lui Dumnezeu, și el ne scapă minunat.

A IV-lea pătrar.

Duminecă, în 7 Octombrie.

40. Cântarea de triumf a rescumpărăților.

Psalmii 85 și 126.

Cuvânt de aur: „Cei ce au sămănat cu lacrimi, secera-vor în bucurie.” Ps. 126, 5.

Nu de mult am avut noi lecțiunea despre captivitatea poporului lui Iuda. Ei ajunseră pentru nedreptățile și păcatele lor și a mai marilor lor și pentru că nu voiau să asculte de dojenirile lui Dumnezeu trimese prin profeții săi. Între acestea am auzit noi despre adevăratul Păstor, care nu lasă poporul pășunii sale sângur, ci îl păstorește și în țară streină și îl păzește. Apoi istoria lui Daniil și soții săi. Până la cuvintele de astăzi ale psalmistului, în cari arată el mântuirea poporului prin mâna lui Dumnezeu, au trecut 70 de ani. Acuma dintr'odată s'a rupt lațul și ei au fost liberi. Pentru aceasta e mare bucuria lor. Noi putem avea o adevărată bucurie, că Domnul Iisus Christos este rescumpărătorul sufletului nostru, și încă de sub robia păcatului și a satanei, din pierzarea vecinică.

Duminecă, în 14 Octombrie.

41. Intoarcerea din captivitate.

Ezra 1 capitol.

Cuvânt de aur: „Lucruri mari făcut-a Iehova cu noi, eram veseli.” Ps. 120, 3.

Ce bucurie putea avea poporul iudeilor când veni ordinul regelui Ciru la ei și i-a provocat a merge fiecare la casa sa. O libertate nemărginită să aibe cu toți. Cuvântul nostru de aur ne spune bucuria, care a umplut inima lor. Multă vreme au fost ei robi, 70 de ani; mulți au murit în captivitate, mulți fură acolo năsuți, dară mai erau și din aceia; cari își

aduceau bine aminte de vremea de mai înainte, când au fost încă liberi în țara lor și acum erau ca cei ce să visează. Bucuria a stăpânit toată ființa lor.

Duminecă, în 21 Octomvrie.

42. Rezidirea și consacrarea templului.

Ezra 3 cap. și 6. 14—18.

Cuvânt de aur: „Întrați în porțile lui cu cântări de mulțămire, în curțile sale cu cântări de laudă.” Psalm 100, 4.

După ce poporul lui Dumnezeu scăpă din captivitate căpătă și acela ordin dela regele Ciru, ca să zidească din casa cea dărîmată alui Dumnezeu. Deci ei să apucară la lucru și cei ce au știut încă casa cea frumoasă de demult, cât de tare era zidită și înfrumusețată de Solomon, plângeau, că văzură lucrul de acum mai simplu și mai mic, iar cei mai tînări strigau de bucurie, că ei tot gândeau la cele spuse de părinții lor. Și totuși le este spus, că mărirea acestei casă va fi mai mare, ca a acelei de demult. Așadară cu toți aveau cauză a se bucura, când văzură la urmă casa zidită și ziua sosită, când o consacrară lui Dumnezeu. Noi încă avem a ne bucura, că nouă înșine ni iertat a ne numi și a fi casa lui Dumnezeu dacă Spiritul cel sfânt locuiește în inima noastră. Dară atunci și noi trebuie să aducem corpurile noastre ca jertfă vie, sfântă, bineplăcută Domnului; atunci și noi vom avea bucurie nespūsă, cerească în inimă.

Pentru Duminecă, în 28 Octomvrie.

43. Bătut din cauza beției.

I. Regi 20, 1—21.

Cuvânt de aur: „Și-i răspunse regele lui Israel, și zise: Spuneți-i: Cel ce încinge armele să nu se mândrească, ca cel ce le scoate.” I. Regi 20, 11.

MISSIUNE.

Botez în Egres.

Din grația Domnului s'a ținut în ziua de 12 August a. c. un botez frumos în comuna Egres (Torontál m.), la care s'au botezat 12 persoane la mărturisirea credinței lor. Actul botezului s'a făcut de fr. P. Purdi în apa Murășului. Cei nou botezați au fost din Pesac 8, din Magyaresanád 3 și din Egres 1. La apă a fost mult popor, care a privit lucrul cel mare. Țină Domnul noile sale plante în via sa, ca să aducă multe fructe spirituale. Trimes de I. Cristea.

Un glas din mulțime.

Iubiți frații noștri!

Ajungând și la mine și cetind epistola fratelui Meyer, m'am mângăiat cu o mângăiere nespūs de mare. Mai întiiu înțelegând, că al nostru frate bătrân prin mila Domnului e încă în viață și-i încă în mijlocul nostru cu sfătuirile lui, care Domnul i-le dă, spre mângăierea celor ce sunt lipsiți de mângăiere în aceste zile. Dar cetind mai departe, am înțeles, că pe multe locuri în călătoria sa nu ar fi găsit lucrul cum s'ar fi căzut, să fie în biserica Domnului. Acea și cred. Care nici nu este altcum, decât cum a și scris fr. Meyer. Că prin nebăgare de samă au deveniți mulți primiți în lăuntru, cari nu au fost pocăiți, sâmpțindu-se păcătoși, decât numai pe din afară s'au arătat pocăiți, dar din lăuntru n'au gustat darul cel ceresc, nu respłata celor ce trăiesc în sfințenie, și nu cât de bun este Domnul, și nu au fost părtași lapteului cuvântător, a mamei noastre, care ne-a născut din nou. Și iacă, ce s'a lucrat din nebăgare de samă! Cum trebuie să fie frații bătrîni amărîți, să plângă pre mulți, pentru starea lor de deplâns.

Și așa iubiți mei frați în Domnul, dacă cercăm sfânta Scriptură, vedem că poporul lui Israil tot atunci era mai apăsător, mai strimtorat și mai părăsit, când să suceau din cale, adică lucrău contra cuvântului Domnului. Și apoi când se trezia oarecareva între ei, să înțelege, ajutat de sf. Spirit, și cunoșteau vina lor și să întorceau cu căință, din nou primeau binecuvântare dela Dumnezeu, prin care erau iarăși învingători.

Și eu ași îndemna în numele Domnului pre frații noștri, cari să numesc membre în corpul Domnului Iisus, a folosi postul cel tăinuit al evangheliei (din lăuntru: lăpădând minciuna, și hula și vorbirea de rău, și desfrinarea, și sgârceania, și lăcomia, toată nedreptatea, făcând bine orfanilor și văduvelor, neapăsându-i sau doară chiar jefundu-i, cum o fac mulți, că nu le pasă, dacă cei ce nu au și-ar da și sufletul, numai ei să se îmbogățiască. Mare e nedreptatea în lume; dară voi cum o faceți frații mei? Red.), prin care omul primește o umilință, o ușurință, o curățenie în inimă, putere a sta lângă evanghelie, și care putem zice, că e plăcut. Părintelui, că el iubește pre cei ce să umilesc sub mâna lui cea puternică. Și așa plăcând noi Domnului el prin puterea sa ne va face lumină între oamenii cei întunecați; ne va face a fi o sare bună, prin care se va săra pământul spre viață dumnezească. Atunci vom fi națiune sfântă, născută de stas, preție împărătească și popor căstigat, ca să predicăm bunătățile celui ce ne-a chemat dela întunerec la minunata sa. lumină. Atunci vom putea mărturisii, cât de bine e la Domnul, când am gustat în noi înșine mângâierea deplină din sfânta evanghelie, și atunci vom putea fi concetățeni ai sfinților și casnici ai lui Dumnezeu.

Deci dacă noi ne numim casnici ai lui Dumnezeu, atunci după cum Domnul casei este sfânt, așa și noi ca casnicii săi suntem datori a umbla în sfințenie. Și ca noi să putem trăi în

sfințenie, să putem fi părtași la toată binecuvântarea, trebuie să ne predăm cu totul Mântuitorului să ne conducă prin Spiritul său; și când vom fi conduși de Spiritul său, atunci lumea va fi înapoia noastră. Apostolul ne spune: Omoriți membrele de pe pământ. A omori membrele de pe pământ în corpul nostru iarăși trebuie făcut aceea ce am scris mai sus (Mat. 17, 21). De vom face aceasta adeseori, vom putea cu ajutor dela Domnul purta sabia cu două tăișuri, care este cuvântul lui Dumnezeu, cu care ne putem lupta după regulă, și cu care în numele Domnului nostru Iisus vom și putea birui. Și așa făcându-ne datorința noastră pe pământ față de Mântuitorul, binecuvântarea cea revărsându, care a făgăduit-o celor ce-l iubesc, nu va lipsii nici odată dela noi. Într'un casnic alui Dumnezeu să înțelege un om întors de pe calea infernului; un om în a cărui corp păcatul nu mai are putere, pentru că el cu totul e predat Mântuitorului. Și atunci nu mai poate trăi lui-și, ci celui ce l-a rescumpărat. Dară dela așa unul bucuria nu va lipsii din inimă, ori unde ar fi el: acasă, în tabără, în streinătate, pe mare ori pe uscat, el e tot acasă, el e tot în legătură cu Părintele și totdeauna să sâmțește în adunarea generală, unde vin națiunile a da mulțămită celui binecuvântat Părinte, care din vechime a prezis prin servii săi profeti, că se va întâmpla în aceste zile din urmă.

Și eu scriind, iubiții noștri frați, prin sângele Domnului Iisus aleși și căștiți, să nu ucege oarecine, că eu ași voi a-mi căștiți ceva onoare dela oarecare, sau că oarecum ași voi a mă făli către cineva, decât din adâncul inimei scriu, că Domnul nostru ne-a chemat la mântuire, la pace, la bucurie, la liniște și binecuvântarea cea promisă, și ne-a făcut părtași la ea, dacă ne-om purta după a lui voie.

Deci frații noștri, rugați-vă cu rugă fierbinte, ca Domnul să se îndure de Sion, să facă rînd aici jos, ca să poată servii săi iarăși merge la locul său,

ca să se zidească Sionul, că când va veni Domnul Iisus pe norii cerului să aibe în cine să se mărească și să se onoreze gloriosul său nume. Deci dee-ne Domnul putere, ca cu toți să putem striga cu post și rugă, cum au strigat Niniviții, ca să se auză sus ruga noastră. Aceasta din inimă pofteste al vostru frate în Domnul, care cu mare dor v'am scris aceasta.

Din câmpul de luptă,
de *P. Oprean.*

DIFERITE.

Puțin a lipsit.

„Am văzut împărate, în miezul zilei pe cale o lumină întrecând strălucirea soarelui încunjurându-mă ca un fulger din cer pe mine și pe cei ce mergeau împreună cu mine. Și căzând noi toți jos la pământ, eu am auzit un glas zicând către mine în limba evrească: Saule, Saule, pentru ce mă urmărești? Cu greu îți este să călci cu piciorul peste ghimpi. Și eu am zis: Cine ești Doamne? Iar Domnul zise: Eu sunt Iisus, pre care tu îl urmărești. Dară scoală și stai pe picioarele tale; căci pentru aceasta m'am arătat ție, ca să fi rânduit serv și martor, atât de cele ce ai văzut, și și pentru care mă voiu arăta ție, scăpându-te eu pre tine din acest popor și dintre neamuri, la cari eu te trimit. Ca să le deschizi ochii, spre a se întoarce dela întunerec la lumină și dela stăpânirea lui Satana spre Dumnezeu. Ca să primească ei prin credința în mine iertare de păcate și sort între cei sfințiți. De aceea împărate Agrippa, nu m'am făcut neascultător vedeniei cerești, ci am vestit mai întâiu atât celor din Damasc, și celor din Ierusalim, cât și în toată țara Iudeei și neamurilor, ca să se pocăiască și să se întoarcă spre Dumnezeu, făcând lucruri vrednice de pocăință. Pentru acestea Iudeii prin-

zânda-mă în templu, să încercară să mă omoară. Dară dobândind ajutor dela Dumnezeu, stau până într'aceasta zi, mărturisind la mic și la mare, nimic vorbind afară de cele ce și era profetit, că vor să fie: Că va suferi Christos, și că el va fi întâiul, care se va scula din morți, și va da lumină poporului acestuia și păgânilor.

Iar el acestea zicând, Festu cu tare voace a zis: Pavele, ai nebunit! Cartea cea multă te aduce spre nebunie.

Dară el a zis: Nu sunt nebun, puternice Feste, ci vorbesc cuvinte ale adevărului și ale minței sănătoase; că regele știe de acestea, către care și cu îndrăzneală vorbesc; nu cred, că-i va fi ceva dintr'acestea noștiut; că acestea nu s'au făcut în unghiu. Crezi, rege Agrippa, pre profeti? Știu că crezi.

Iar Agrippa a zis către Pavel: Cât pe ce să mă înduplici a deveni creștin. Zis-a Pavel: Ași dori dela Dumnezeu, ca și în puțin și în mult nu numai tu, ci și toți cei ce mă aud astăzi, să fiți astfel precum și eu sunt.“ (Faptele 26, 13—29.)

Cuvintele apostolului Pavel au fost atât de calde, pătrunzătoare și convingătoare către regele cel necredincios Agrippa, că el fu mișcat în sufletul său și nu mult i-a lipsit, ca și el să devină creștin. N'a gândit mai nainte așa mult la creștinii cei desprețuiți. Înaintea sa, precum și a înaintașilor săi au fost creștinii nesocotiți, dară acuma are el pre un creștin viu, creștin întreg înaintea sa, acărui viață de mai nainte nu i-a fi fost necunoscută și care în asta oară solemnă i-se pune înaintea sufletului. El vede pre fariseul Saul înaintea sa, el vede pre persecutatorul bisericii lui Christos și el vede acum pre apostolul cel zelos — în lanțuri, — cu față strălucindă de fericire suprapământescă. Și aceasta privește, și cuvintele cele cu așa autoritate și iubire fierbinte vorbite, îl pătrund. El trebuie să și arate părerea: Puțin lipsește! Mișcat de sinceritatea și adâncă convingere a apostolului Pavel, inima sa

incepe a se deschide pentru cuvântul Domnului. Cuvântul cald și stăruitor al martorului lui Christos i-a pătruns inima, i-a deșteptat conștiința și i-a destăinuit starea sufletului său. N'o fi oare o chemare alui Dumnezeu, ca să se pocăiască și să creadă în Domnul Iisus, Mântuitorul Iudeilor, ca și al păgânilor? Nu are și el, cu toate că-i rege, mare nevoie de iertarea păcatelor sale și de viață vecinică? Oh da! în adâncul inimei sale îl îndeamnă un glas, să primească mântuirea, să-și plece capul încoronat înaintea aceluia, care a purtat o coroană de spini. O luptă să începe în sufletul său, chiar în momentul, când apostolul îl întreabă: „Crezi profeților, rege Agrippa? Știi că crezi.“ (v. 27.) Acum a sosit clipa decizătoară, acum a își va face regele alegerea: Iertarea păcatelor prin credința în Christos, sau împietrirea inimei și jugul Satanei; mântuirea sau pierzarea, viața vecinică, sau moartea vecinică? El stă pe cumpănă: Care îi va fi cuvântul decizător? „Puțin lipsește și mă înduplici, ca să fiu creștin.“ Vai de el! Numai puțin i-a lipsit, dar acest puțin hotărește vecinica soarte a sufletului său. Numai o clipă a șovăit și în aceea clipă își iscălește sentința definitivă. Aproape, aproape a fost! Aproape de ușa raiului, aproape de Domnul, aproape de fericirea mântuitorilor; dară — totuși afară.

Iubite cetitor! Nu-i de lipsă să mai lungesc vorba: Dee bunul Dumnezeu, să nu-ți mai lipsască nici mult, nici puțin, ca să devii un adevărat copil al lui Dumnezeu; nu numai un creștin cu numele, ci în fapt ca acela serv al lui Christos, care zicea: Nu m'am făcut neascultător (v. 19). Cât pentru Festu era din acei birfitori împietriți, cari auzind predicându-se cuvântul pocăinței, zic: „ți-ai eșit din fire!“ (Vers 24.)

Astăzi e lumea plină de astfel de oameni, cari te vor face nebun, îndată ce te hotărești pentru Christos. Nu te lua după vorbele lor, că „iacă acum este timpul bineplăcut, iacă acum este ziua mântuirii.“ (II. Cor. 6, 2.) *P. Șiclovan.*

Întrebări biblice.

Să apropie zilele mai scurte, vremea de mai puțin lucru, acum aduce-mă dară iarăși puținele întrebări. Răspunsul până la 8-lea a fiecărei lună.

1. Cine a plâns la auzul lui Iehova?
2. Cine zise: Voiu plânge cu amar?
3. Cine plânse, până nu mai era putere în ei de plâns?
4. Acărui față era roșită de plâns?

CVITĂRI.

În numele lui Dumnezeu și Domnului Iisus, noi frații din Arad mulțămim fraților, cari ne-au sprijinit sub sarcina noastră de capelă fiind noi slabi și puțini. Am primit din următoarele locuri: Kőrösbökény 327 cor., Körtös 270 cor., Paracz 12 cor., Máriaradna 60 cor., Mácsa 50 cor. 60 f., Talpas 121 cor. 40 f., Marosnagyhely 6 cor., Pécska 80 cor., Szabadhely 40 cor. Alte daruri, de cari avem mare lipsă, primim cu mulțămită.

Lukucza Todor,
Arad, György-u. 22.

Călindarele noastre :

Patru anotimpuri

:- pe anul 1918 :-
să află sub tipar și tot insul face bine, dacă să gândește înainte a-și comanda din ele.

Lucru nou se publică! (Despre rai.)

O foaie mare ca o mapă ori hartă depărete cu explicări din Evanghelie spre minune, care nu se află supt ceriu, nici în orașele lumii nu se găsește nici la o Bibliotecă de cărți. Se poate capăta la: **WELKER JÓZSEF**, Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Foaia mare are prețitul: 5 cor. dar se dă cu 3 cor. Și o carte: Evangelia și Focul: cu prețitul 1 cor. 50 fl.

Aflându-se și la mine ca autor **George Sîavu** Ácsfalva, Aradmegey.

Aviz!

Din nou rugăm pe onorații cetitori a trimite banii abonamentului pentru „Solul Păcei“. In zilele trecute am trimis provocări tuturor celor ce sunt în restanță cu abonamentul. Deci aceste provocări să nu fie trecute cu vederea, ci să se trimită banii cât mai în grabă, căci altcum se vor face spese mai mari. Aceasta e o datorință a fiecărui creștin adevărat, și credem, că fiecare dintre cetitorii nostri își va da silința a-și îndeplini aceasta datorință, făcându-ne posibilă (cu puțință) apariția regulată a foii

Deci banii pentru abonamentul foilor „Solul Păcei“ și „Razele Aurorei“ să nu se mai trimită la *Vasilii Berbecar* în *Körösbököny*, ci la adresa subscrisului în *Budapest, VII., Hársfa-utca 33.*

Cu iubire frățească

Iosif Welker.

== Apărut! / Central University Library ==

Inima omului.

== Prețul: 50 fil. de exemplar. ==

SIMBOLUL CREDINȚEI

a eșit de sub tipar și e de folos la fiecare membru a comunităților noastre și pentru fiecare om. care vrea să știe calea lui Dumnezeu.

Prețul: 50 fil. de exemplar. Acestea să pot cere dela **WELKER JÓZSEF**, *Budapest, VII., Hársfa-u. 33.*

Hol van megírva? O carte foarte bună

pentru a găsi ori ce întrebare în biblie. Cei ce știu puținel limba maghiară, o pot foarte bine folosi. Prețul: Legată în pânză 3 cor.; tipărită pe hârtie indiană 3 cor. 80 fil. Să poate comanda dela **Welker József**, *Budapest, VII., Hársfa-u. 33.*

Spre știre. Bibliile și Testamenturile s'au scumpit cu 20%. Acuma să pot căpăta Testamenturi Nr. 706, prețul 90 fileri și Biblii Nr. 691, prețul 3 cor.

*

„**Cântările Evangheliei**“, carte cu note, încă se mai pot căpăta cu prețul de mai înainte: legate în pânză 8 coroane — legate în piele și lux nu mai sunt. — Deci sfătuim pe toți cei ce nu le au încă să le comande, căci peste puțină vreme li se vor urca prețurile și la acestea. Deci să nu pierdeți ocazia de a le comanda cât mai în grabă, până se mai pot căpăta.

Coale și plicuri

(cuperte) cu versuri biblice, 10 coale, 10 plicuri pentru 70 fileri, să căpăta la tipografia noastră pe adresa: **WELKER JÓZSEF**, *Budapest, VII., Hársfa-utca 33. sz.*

„RAZELE AUROREI“

foaie mică religioasă. Apare în fiecare lună de două ori.

Aduce cetiri bune și versuri îndemnătoare la viața creștinească. E foarte potrivită mai ales pentru tinerime. Abonamentul pe un an 2 cor. 20 fil. Pe jumătate 1 cor. 10 fil. Se poate comanda pe adresa: **WELKER JÓZSEF** *Budapest, VII., Hársfa-utca 33.*

== Fraților! răspândiți foala ==

„SOLUL PĂCEI“!

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.